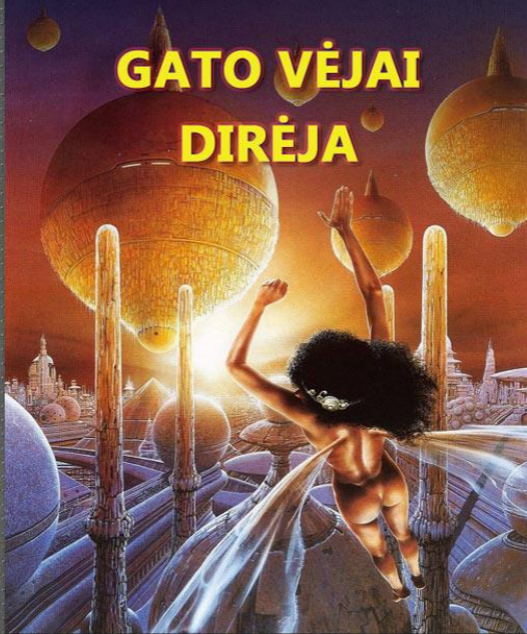

SF

E.C. Tubb

**GATO VĚJAI
DIRĚJA**

Knygute.lt

E.C. Tubb

**GATO VĖJAI
DIRĖJA**

Moksliniai-fantastiniai
romanai

Erlas Diumarestas, kosmoso klajūnas, vaikystėje apleidęs gimtąją Žemę, beviltiškai ieško kelio atgal. Samdyti žudikai, vaiduokliški Gato vėjai, mutavusios Avilio planetos bites, Folgono paslaptys, mylima moteris, galingasis kiberių klanas ir valdovų dėkingumas - jo kelyje pakanka visko, bet jis neatsigręžia atgal ir nesigaili to, ko nebegali pakeisti...

Iš anglų kalbos vertė IRMINA DOMEIKIENĖ
E.C. Tubb: *THE WINDS OF GATH. DERA!*
New York, Ace books, 1986
Copyright © by E.C. Tubb, 1968
Cover art Copyright © by Jim Burns
Vertimas į lietuvių kalbą:
© leidykla "Eridanas", 1999
© leidykla „Knygute.lt“, 2017

Turinys:

GATO VEJAI

DIRĖJA

GATO VEJAI

1

Vos pabudęs jis ėmė skaičiuoti sekundes. Sąmonė, glūdinti tamsoje ir šaltyje, pamažu grįžo į šviesą ir šilumą. Suskaičiavus iki trisdešimt antrosios sekundės, šilti sukuriuoti srautai gražino jo kūnui normalią temperatūrą. Penkiasdešimt aštuntąją sekundę jo širdis pradėjo plakti savarankiškai. Septyniasdešimt trečiąją dirbtinio kvėpavimo aparatas liovėsi kilnojęs jo plaučius. Du šimtai penkiasdešimtąją sušnypštė suspaustas oras ir atsivėrė dangtis.

Jis mėgavosi atgimimo euforija.

Jis visuomet jusdavo tą neapsakomą palaimos būseną. Kaskart po pabudimo jį užliedavo džiaugsmo banga - jam vėl pasisekė. Kūną maloniai dilgčiojo, po ilgo miego į jį vėl plūdo gyvybiniai syvai. Jį pažadinusios narkotinės medžiagos paveikė ir vaizduotę. Buvo nepaprastai gera štai taip gulėti užmerktomis akimis ir apie nieką negalvoti.

- Ar gerai jautiesi?

Akimirkos žavesį sutrikdė aštrus, nerimo kupinas balsas. Diumarestas atsiduso ir atsimerkė. Šviesa atrodė pernelyg ryški. Jis kilstelėjo ranką, ketindamas prisidengti veidą, bet tučtuojau ją nuleido, nes akinančią šviesą kažin kas užstojo. Bensonas. Jis stovėjo konteinerio kojūgalyje ir žvelgė į atgimusįjį. Bensonas atrodė lygiai toks pat, kokį jį ir atsiminė Diumarestas: neūžauga raukšlėtu veidu, kruopščiai pakirpta barzdele ir lygiais juodais plaukais. Kiekgi žmogus turi pasenti, kad tai pasidarytų pastebima?

- Tau pavyko! - patenkintas šūktelėjo operatorius. - Komplikacijų nesitikėjau, bet prieš minutėlę tu privertei mane pasijaudinti. - Jis palinko į priekį, dar labiau užstodamas šviesą. - Ar esi tikras, kad viskas gerai?

Diumarestas linktelėjo. Taip, reikia judintis, bet kaip nesinori! Jis ištiesė rankas ir, įsitvėręs už konteinerio kraštų, lėtai atsisėdo. Jo kūnas, kaip ir tikėjosi, buvo nuogas, blyškiai baltas. Oda standžiai aptempė atsikišusius kaulus. Diumarestas atsargiai pajudino raumenis, įkvėpė visa krūtine. Nors jis neteko beveik visų riebalų, truputis dar liko. Jis iki šiol jautė stingulį ir tuo džiaugėsi.

- Kol kas aš dar nė vieno nepraradau, - pasi-

gyrė operatorius. - Štai kodėl buvau pradėjęs nerimauti. Mano rezultatai teigiami, ir norėčiau, kad taip liktų ir ateityje.

Žinoma, šito ilgam neužteks. Bensonui iki šiol patiko jo darbas. Laikui bėgant jis pasidarys nebe toks sąžiningas, elgsis nerūpestingiau, kol galiausiai numos į viską ranka. Ir, kaip ir kiti gudruoliai, nuspręs pataupyti vaisius, kad vėliau galėtų stebėti, kaip koks nors vargšelis visa gerkle klykia iš skausmo, atsi-
statant kraujotakai.

- Pamiršau, - tarstelėjo Bensonas ir nuėjo atnešti puodelio sūrstelėjusio vandens.

Diumarestas išgėrė vandenį ir atidavė puodelį operatoriui.

- Dėkui. - Jo balsas buvo plonas ir truputį prikimęs. Diumarestas nurijo seiles ir dar kartą išmėgino balso stygas: - Gal atneštam truputį beisiko? - Šį kartą balsas labiau priminė jo įprastinį.

- Tuoju atnešiu.

Kol Bensonasėjo prie baro-automato, Diumarestas susikūprinęs sėdėjo konteineryje. Jis apglėbė save rankomis, pajutęs kambaryje viešpataujantį šaltį. Niūri aplinka slėgė: žydra šviesa užlietas urvas panėšėjo į lavoninę. Ore

tvyrojo chemikalų kvapai. Beformė patalpa žemomis lubomis, kurias rėmė lentynos, su išlenktomis sijomis, nemaloni vienodu nedažyto metalo monotoniškumu.

Šioje laivo dalyje galima buvo apsieiti be šildymo - ir be komforto taip pat. Plikas metalas plius ultravioletinės lempos, savo šviesa sterilizuojančios perregimus konteinerius, primenančius karstus. Būtent čia buvo gabenami žmonės - užšaldyti, devyniasdešimčia procentų mirę, keliaujantys trečiaja klase, - tie, kurie nusprendė susilažinti iš savo pačių gyvybės: penkiolika šansų iš šimto, kad jie taip ir nebeišvys šviesos.

Toks keliavimo būdas turėjo tik vieną teigiamą savybę - jis buvo labai pigus.

Bet vis dėlto kažkas čia buvo ne taip.

Šitai Diuarestui kuždėjo daugiametė patirtis ir įgytas atsargumas. Ir tai niekaip nesusiję su pabudimu: toji mintis jam dingtelėjo gerokai anksčiau, nei pasibaigė penkiaminutinis pabudimo ciklas. Ir tai neturėjo nieko bendra su Bensonu. Čia kažkas kita - ko neturėtų būti.

Jis perbraukė drėgnu liežuvio pirštų galiukus, prilietė jais pliką konteinerio metalą ir suprato, koks čia reikalas: jo pirštai nežymiai virpėjo

vos pastebimame, bet vis dėlto juntamame Erhafto lauko poveikyje. Laivas iki šiol buvo kosmose.

O juk keleivių niekad nežadina iki nusileidimo pabaigos.

Sugrįžo Bensonas, nešinas beisiko puodeliu. Nuo indo kilo garas, kuris, anot mokslininkų, turėjo žadinti apetitą. Bensonas šypsodamasis perdavė puodelį Diumarestui.

- Imk, - tarė operatorius. - Išgerk, kol neataušo.

Skystis buvo tirštas, pasaldintas gliukoze, kupinas vitaminų ir proteino. Diumarestas, rūpindamasis savo skrandžiu, gėrė mažais atsargiais gurkšneliais. Paskui atidavė Bensonui tuščią puodelį ir išlipo iš konteinerio. Apatiniame stalo stalčiuje susirado savo drabužius bei asmeninius daiktus, apsirengė ir patikrino ekipuotę.

- Viskas vietoje, - atsiliepė Bensonas - jo balsas, palyginti su skardžiu metaliniu aidu, skambėjo dusliai. - Kaip ir palikai.

Diumarestas susiveržė diržą ir apsiavė batus. Tai buvo puikūs batai. Patyręs keliautojas niekuomet nepamiršta pasirūpinti savo kojomis.

- Aš nieko iš jūsų, keliautojų, nevagiu, -

stengdamasis pabrėžti savo sąžiningumą, pratarė operatorius. - Nepykstu ant tavęs, jog ėmei tikrinti ekipuotę, bet aš nieko nevagiu.

- Žinoma, ne, jei turi bent lašelį sveiko proto, - sutiko Diumarestas. Jis išsitiesė, išsyk pakildamas virš pašnekovo. - Beje, vagysčių pasi-
taikydavo.

- Gali būti. Bet aš to nedarau.

- Kol kas.

- Ir niekad nedarysiu. Niekuomet tam nesiry-
šiu.

Diumarestas gūžtelėjo pečiais, nusprendęs negaišti laiko tušties ginčams, paskui dirstelėjo į kitus konteinerius. Priėjo arčiau ir ap-
žvelgė turinį. Trys jautukai, du avinai, į ledą sušalusi lašiša, šuva, daugybė kačių - įprasti-
nis gyvas kroviny, kurį gabena žvaigždėlais be konkretaus maršruto, prekiaujantis viskuo,
kas gali atnešti pelną. Bet čia buvo tik gyvuliai ir nė vieno žmogaus... nepaisant galybės tuš-
čių konteinerių.

- Regis, kosmouoste buvo ir daugiau norinčių išskristi su mumis, - ramiai pratarė Diumares-
tas. - Kodėl gi paėmė tik mane vieną?

- Tu pasirodei anksčiau kitų.

- Na, tai kas?

- Mes pačią paskutinę akimirką sudarėm frachtavimo sutartį su Kandos Matriarche ir jos svita. Ir jeigu tuo metu tavęs dar nebūtume užšaldę, tu irgi būtum pasilikęs planetoje drauge su kitais keliauninkais bei kroviniiais. - Bensonas priėjo prie baro ir vėl pripildė puodelį. - Jiems reikėjo viso laivo.

- Dideli pinigai, - pastebėjo Diumarestas: vienintelis būdas nutraukti sutartį su kapitonu - išpirkti ją iš visų, kurie galėtų pateikti pretenzijas. - Negi jie neturi nuosavo laivo?

- Turi. - Bensonas priėjo prie Diumaresto. - Girdėjau, kaip vienas mūsų inžinierius sakė, kad barška jų variklis. Kad ir kaip ten būtų, Senis pasirašė frachtavimo sutartį, ir mes tučtuojau išskridome.

Diumarestas linktelėjo ir gurkštelėjo iš antrojo puodelio. Kosmose gali išgyventi, jei kasdien išgersi po keturias uncijas beisiko, ir Diumarestas jau pasijuto pasisotinęs. Bensonas sėdėjo greta, žvelgdamas į savo pašnekovą. Regis, jam labai magėjo paplepėti, ypač čia, šioje laivo dalyje, kur retai kas tesutrikdo tylą. Diumarestas nusprendė pratęsti pokalbį:

- Sakai, Matriarchė? Galybė moterų, turėtų būti linksma.

- Jos keliauja aukščiausia klase, - atsiliepė Bensonas. - Visos, išskyrus asmens sargybinės, o su šiomis nelabai tepasilinksminsi. - Jis palinko į pašnekovą. - O koks tai jausmas - keliauti iš vienos planetos į kitą? Turiu omenyje, kas tau iš to?

Jo akyse spindėjo smalsumas ir dar kažkas. Diumarestui ir anksčiau teko matyti tokį namisėdos žvilgsnį į keliauninką, ir tame žvilgsnyje po smalsumu dažnai slypėdavo pavydas. O dar vėliau, kai vis stipriau imdavo reikštis uždaros jų kalėjimo erdvės poveikis psichikai, pavydas virsdavo neapykanta. Štai tuomet patyręs keliautojas suvokdavo, kad jau metas kraustytis į kitą laivą.

- Tai gyvenimo būdas, - atsakė Diumarestas. - Kažkam jis patinka, kažkam - ne. Man patinka.

- Ir kokių gi būdu tu keliauji? Ką veiki tarp skrydžių?

- Dairausi, susirandu darbą, kad užsidirbčiau kitai kelionei.

- Diumarestas baigė gerti beisiką ir padėjo tuščią puodelį. - Brumas - dalykiška planeta. Tenai aš be vargo surasiu laivą, skrendantį tenai, kur dar nebuvau. - Diumarestas paste-

bėjo ypatingą pašnekovo veido išraišką. - Juk mes skrendame į Brumą? Būtent ten, kaip man minėjo, mes ir sustosime?

- Ne. - Bensonas atšlijo nuo Diumaresto.

Šis stvėrė operatorių už rankos.

- Juk aš nusipirkau bilietą iki Brumo, - šaltai pratarė Diumarestas, dar tvirčiau gniauždamas Bensoną ranką; šis susiraukė.

- Man pamelavo?

- Ne. - Bensonas buvo narsus žmogus. - Tu nusipirkai paprastą bilietą. Skrydžiui iki kito kosmouosto. Aš maniau, kad tai bus Brumas. Tai išties būtų buvęs Brumas, jeigu mes nebūtume sudarę frachtavimo sutarties.

- Ir dabar mes esame?..

- Už trijų dienų skrydžio nuo Gato.

**UŽSIMERK, SULAIKYK ALSAVIMĄ, SUSIKAUPK.
GATE TU GALĖSI IŠGIRSTI SFERŲ MUZIKĄ!**

Taip sakoma reklamoje, ir galbūt jinais neme-
luoja... Bet Diumarestui niekuomet nesinorėjo
išsiaiškinti, ar taip ir yra. Gatas buvo planeta
turistams, turintiems atgalinį bilietą. Planeta-
atrakcionas, kurioje nėra jokios pramonės, jo-
kios stabilios visuomenės, kur keliautojas ga-

lėtų užsidirbti atgaliniam bilietui. Negyvas, nuobodus, bukas pasaulėlis Galaktikos pakraštyje.

Jis stovėjo nusileidimo lauko pakraštyje ir dairėsi. Diumarestas buvo ne vienas. Tolėliau apačioje, lygiame žemės sklypelyje, slėnyje, besidriekiančiame iki pat jūros, vienas ant kito grūdosi aptriušę nameliai - tenai viešpataujančio skurdo įrodymas. Jie teikė šiokią tokią užuovėją ir nuošalumo pojūtį, bet tai ir viskas.

O dar toliau ir truputį nuošaliau, aukštesnėje vietelėje, rikiavosi surenkami namai ir pripučiamos palapinės. Ten viešpatavo pinigai ir komfortas, ten gyveno turistai, keliaujantys aukščiausiąja klase, geriantys preparatus, spartinančius laiko tėkmę: diena virsdavo valanda, o savaitė - diena.

O stovykloje gyvenantys žmonės keliavo taip, kaip ir Diumarestas - žemiausia klase. Vidurinioios klasės keleiviai sustojimų metu gyvendavo laivuose. Jie, anot Benson, iki audros pabaigos pasiliks pakilimo lauke, o paskui išskris. Kiti sugrįš prieš kitą audrą. Gate tai trunka maždaug keturis mėnesius. Ištisią amžinybę....